

Sygn. akt III AUa 691/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSA Lucyna Guderska

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Słota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2017 r. w Ł.

sprawy **W. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o ustalenie kapitału początkowego

na skutek apelacji W. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 2 marca 2016 r. sygn. akt IV U 921/15

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Łodzi adwokat A. K. kwotę 295,20 (dwieście dziewięćdziesiąt pięć 20/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji.**

Sygn. akt III AUa 691/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ustalił W. G. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. w wartości 52.513,34 zł. Do obliczenia wartości kapitału początkowego ZUS uwzględnił 13 lat i 5 miesięcy okresów składkowych. Do stażu nie uwzględniono okresu prowadzenia działalności gospodarczej od 22 października 1990 r. do 1 marca 1991 r. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego organ rentowy uwzględnił wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych, tj. z lat 1969 - 1978; wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 34,87%; za okresy zatrudnienia w państwowych jednostkach, za które nie zachowała się dokumentacja, przyjęto minimalne wynagrodzenie w j.g.u.

Z kolei decyzją z 23 września 2015 r. organ rentowy odmówił W. G. prawa do emerytury częściowej, z uwagi na niespełnienie przesłanki 40. letniego stażu ubezpieczeniowego.

Kwestionując powyższe decyzje W. G. wnosił o ponowne ustosunkowanie się do jego sprawy.

Organ rentowy domagał się oddalenia odwołania.

Sąd Okręgowy w Sieradzu wyrokiem z dnia 2 marca 2016 r. zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 22 września 2015 r. i ustalił dla W. G. kapitał początkowy w wysokości 54.302,38 zł, przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego 38,41% oraz oddalił odwołanie od decyzji z dnia 23 września 2015 r. w przedmiocie prawa do emerytury częściowej.

Sąd Okręgowy ustalił, że W. G. urodził się (...) Wnioskodawca udokumentował następujące okresy pracy: Państwowy Ośrodek (...), (...) w S. od 1 lipca 1969 r. do 28 lutego 1979 r., najpierw jako rzemieślnik, później jako maszynista lekkich maszyn nawierzchniowych i drogowych. Ostatnie wynagrodzenie wg świadectwa pracy wynosiło 3.965 zł, (...) Spółdzielnia (...) w Ł. od 1 kwietnia 1990 r. do 31 maja 1990 r.

Uwzględniając za wymienione okresy pracy udokumentowane wynagrodzenie, a przypadku braku dokumentów - wynagrodzeni najniższe, wskaźniki wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosiły: 1965 r. - 4 x 750 zł = 3.000 zł (najniższe wynagrodzenie), płaca przeciętna - 22.404 zł, wskaźnik - 13,39 %; 1966 r. - 7 x 750 zł + 5 x 850 zł = 9.500 zł (najniższe wynagrodzenie), płaca przeciętna - 23.208 zł, wskaźnik - 40,93 %; 1967 r. - 12 x 850 zł = 10.200 zł (najniższe wynagrodzenie), płaca przeciętna - 24.192 zł, wskaźnik - 42,16 %; 1968 r. - 12 x 850 zł = 10.200 zł (najniższe wynagrodzenie), płaca przeciętna - 25.272 zł, wskaźnik - 40,36 %; 1969 r. - 5 x 850 zł + 6 x 850 zł, przyjęto 9.322,58 do liczby m-cy- 26.088 (23.914), wskaźnik - 38,98 %; 1970 r. - 11 x 850 zł + 1 x 1000 zł (najniższe wynagrodzenie) = 10.350 zł, płaca przeciętna - 26.820, wskaźnik - 38,59 %; 1971r. - 12 x 1000 zł = 12.000 zł (najniższe wynagrodzenie), płaca przeciętna - 28.296, wskaźnik - 42,41 %; 1972 r. - 12 x 1000 zł = 12.000 zł (najniższe wynagrodzenie), płaca przeciętna - 30.108, wskaźnik - 39,86 %; 1973 r. - 12 x 1000 zł = 12.000 zł (najniższe wynagrodzenie), płaca przeciętna - 33.576, wskaźnik - 35,74 %; 1974 r. - 7 x 1000 zł + 5 x 1200 zł = 13.000 zł (najniższe wynagrodzenie), płaca przeciętna - 38.220, wskaźnik - 34,01 %; 1975 r. - 12 x 1200 zł = 14.400 zł (najniższe wynagrodzenie), płaca przeciętna - 46.956, wskaźnik - 30,67 %; 1976 r. - 12 x 1200 zł = 14.400 zł (najniższe wynagrodzenie), płaca przeciętna - 51.372, wskaźnik - 28,03 %; 1977 r. - 4 x 1200 zł + 8 x 1400 zł = 16.000 zł (najniższe wynagrodzenie), płaca przeciętna - 55.152, wskaźnik - 29,01 %; 1978 r. - 4 x 1400 zł + 8 x 1600 zł = 18.400 zł (najniższe wynagrodzenie), płaca przeciętna - 58.644, wskaźnik - 31,38 %; 1979 r. - 2 x 1600 zł = 3200 zł (najniższe wynagrodzenie), uwzględniono 2 x 3.965 = 7.930 zł, średnia do ilości przepracowanych miesięcy według świadectwa pracy, płaca przeciętna - 63.924 (10.654), wskaźnik - 74,43 %, tj. 63.924 zł: 12 m-cy x 2 m-ce, i z tego wskaźnik = 10.654, 1990 r. - 78.435 (zaświadczenie Rp 7), płaca przeciętna 12.355.644, wskaźnik - 0,60 %.

Najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z okresu do 31 grudnia 1998 r. z 10 kolejnych lat, tj. z okresu 1966 - 1975 - wynosiłby 38,37 % (tj. 383,71 : 10), natomiast z okresu 1970 - 1979, przy uwzględnieniu wskaźnika za 1979 r. wynikającego z przepracowanych miesięcy i wynoszącego 74,43%, wynosiłby 38,41 % (tj. 324,13 : 10). Okresy składkowe do 31 grudnia 1998 r., przy uwzględnieniu pracy w (...) Spółdzielni (...) w Ł. od 1 kwietnia 1990 r. do 31 maja 1990 r., wynoszą 13 lat i 7 miesięcy, tj. 163 m-ce. Wartość kapitału początkowego odwołującego wynosi: podstawa wymiaru kapitału początkowego - 468,94zł., (tj. 38,41 % - wskaźnik kapitału początkowego x 1.220,89 zł - kwota bazowa). Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego na dzień 31 grudnia 1998 r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wynosi 60,41% i służy do obliczenia części socjalnej kapitału początkowego (wynoszącej 24%). Kwota bazowa stanowi 293,01 zł. (tj. 1.220,89 zł x 24%). Średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku 62 lat wynosi 209 miesięcy (komunikat Prezesa GUS z dnia 25 marca 1999 r., opubl. MP Nr 12, poz.173).

Obliczenie wartości kapitału początkowego: 293,01 zł (kwota bazowa) x 60,41 % (współczynnik proporcjonalny) = 177,01 zł, (163 miesiące okresów składkowych x 1,3%):12 x 468,94 zł (podstawa wymiaru kapitału początkowego = 82,81 zł, razem 259,82 zł, a 259,82 zł x 209 miesięcy (średnie dalsze trwanie życia) = 54.302,38 zł. Kapitał początkowy obliczony na dzień 1 stycznia 1999 r. - według opinii biegłego z zakresu rachunkowości - wynosi zatem 54.302,38 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i w postępowaniu przed organem rentowym. W poczet materiału dowodowego Sąd przyjął opinię biegłego z zakresu rachunkowości, który po zapoznaniu się z aktami sprawy i aktami organu rentowego dokonał ustalenia wysokości kapitału początkowego wnioskodawcy w najkorzystniejszym wariantcie. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest jasna,

fachowa, nie zawiera błędów, toteż nie ma podstaw by odmówić opinii waloru dowodowego. Z opinii tej jednoznacznie wynika, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z najkorzystniejszych kolejnych 10 lat z okresu do 31 grudnia 1998 r., tj. z lat 1970 - 1979 r., wynosi 38,41%, a w konsekwencji kapitał początkowy W. G. na dzień 1 stycznia 1999 r. ma wartość 54.302,38 zł.

Sąd podkreślił, że odnośnie okresu zatrudnienia odwołującego od 2 lipca 1969 r. do 28 lutego 1979 r. w (...) w S. niemożliwym było ustalenie wysokości osiąganych przez stronę zarobków z uwagi na brak dokumentów osobowo - płacowych, a zeznania świadków R. A., Z. J., R. W., są zbyt ogólne, zatem niewystarczające, by na ich podstawie wysokość zarobków ubezpieczonego ustalić.

W ustalonej podstawie faktycznej Sąd Okręgowy uznał odwołanie za częściowo zasadne. Zgodnie z art. 173 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Stosownie do art. 174 ust. 2 pkt 1 tej ustawy, przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy okresy składkowe, o których mowa w art. 6, natomiast zgodnie z art. 174 ust. 3 ustawy, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art.15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Sąd przywołał także przepis art. 26b ust. 1 ustawy emerytalnej, który przewiduje, że ubezpieczonym, którzy nie osiągnęli wieku emerytalnego określonego w art. 24 ust. 1a pkt 26-85 i ust. 1b pkt 2-20, przysługuje emerytura częściowa, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn;
- 2) osiągnęli wiek wynoszący co najmniej 62 lata dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył możliwości przeliczenia wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz możliwości przyznania wnioskodawcy emerytury częściowej.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności z opinii biegłego z zakresu rachunkowości jasno wynika, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego obliczony z najkorzystniejszych kolejnych 10 lat z okresu do 31 grudnia 1998 r., tj. z lat 1970 – 1979, jest wyższy od obliczonego przez ZUS i wynosi 38,41 %, a kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. ma wartość 54.302,38 zł. Brak natomiast podstaw do przyznania W. G. prawa do emerytury częściowej, bowiem ubezpieczony, urodzony (...), nie legitymuje się 40. letnim stażem okresów składkowych i nieskładkowych.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

W apelacji od tego wyroku W. G. nie sformalizował zarzutów. Wyraził swe niezadowolenie z rozstrzygnięcia, gdyż Sąd Okręgowy bezkrytycznie zaakceptował opinię biegłego i przyjął zbyt niski wskaźnik wysokości kapitału początkowego. W piśmie z dnia 30 marca 2016 r. zakreślił zakres zaskarżenia wskazując, że apelacja dotyczy wysokości kapitału początkowego.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 czerwca 2017 r. pełnomocnik wnioskodawcy ustanowiony z urzędu poparł apelację w zakresie punktu 1. wyroku. Jednocześnie oświadczył, że kwestionuje wartość kapitału początkowego ustaloną także w decyzji ZUS z dnia 19 kwietnia 2016 r., wydanej wskutek złożenia nowych dokumentów, w której nie uwzględniono premii, dodatku stażowego, deputatów za węgiel i umundurowanie. Wniósł o dopuszczenie dowodu z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 8 czerwca 2016 r. oraz zeznań świadka na okoliczność uzyskiwania przez wnioskodawcę premii, dodatku stażowego oraz deputatów węglowego i mundurowego w latach 1969-1979.

Sąd Apelacyjny ustalił dodatkowo, że W. G. w dniu 17 marca 2016 r. złożył w ZUS nowe dokumenty osobowe i płacowe wnosząc o ponowne obliczenie kapitału początkowego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. decyzją z dnia 19 kwietnia 2016 r. na podstawie tych dowodów ustalił dla wnioskodawcy kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości 63.621,69 zł, przy wskaźniku 57,32 %. Do obliczenia wartości kapitału organ rentowy uwzględnił dziesięciolecie przypadające w latach 1970-1979 (akta organu rentowego k. 43-60). W. G. odwołał się od tej decyzji, sprawa zawisła w Sądzie Okręgowym w Sieradzu pod sygn. akt IV U 1973/16 (pismo ZUS k. 152).

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie podlega uwzględnieniu.

Wyrok Sądu Okręgowego jest rozstrzygnięciem prawidłowym, wydanym wskutek właściwych ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów oraz rozważań prawnych. Ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd Apelacyjny traktuje te ustalenia jako własne, nie dopatrując się naruszenia reguł sądowej oceny dowodów wyrażonych w art. 233 § 1 k.p.c.

Instytucja kapitału początkowego, wprowadzona ustawą z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383), związana jest z nowymi zasadami ustalania emerytury, którą oblicza się na podstawie sumy składek zgromadzonych na indywidualnym koncie emerytalnym w całym okresie ubezpieczenia (art. 25 ust. 1). Jak wynika z art. 173 ust. 1 ustawy, dla osób objętych tymi zasadami, które podlegały ubezpieczeniom przed wejściem w życie ustawy, gdy składki nie były jeszcze obowiązkowo ewidencjonowane na indywidualnych kontach, ustala się kapitał początkowy. Kapitał oblicza się według reguł określonych w art. 174, z odesłaniem do art. 53 ustawy emerytalnej. W świetle art. 53 i art. 174 ust. 1 kapitał początkowy stanowi wypadkową trzech wielkości: kwoty bazowej (art. 174 ust. 7), podstawy wymiaru świadczenia (obliczonej stosownie do art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 i art. 18 w związku z art. 174 ust. 3, z tym, że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych jest wybierany z okresu sprzed 1 stycznia 1999 r.) oraz okresów składkowych i nieskładkowych (art. 6 i 7 w związku z art. 174 ust. 2).

Spór w sprawie niniejszej zogniskował się wokół wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego. Wnioskodawca, nie dysponując dokumentacją płacową z okresu zatrudnienia w (...) w latach 1969 - 1979, zgłosił świadków na okoliczność wysokości osiągniętych zarobków. Pomimo braku ograniczeń dowodowych w postępowaniu przed sądami w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zważyć należy, że wysokość zarobków, stanowiących podstawę do wyliczenia składki na ubezpieczenia społeczne, nie może być ustalana w sposób hipotetyczny, oparty jedynie na domniemaniu. Rzeczą sądu w sprawach o wysokość kapitału początkowego jest dokładne ustalenie wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w danym okresie. Zarobki za poszczególne miesiące i wybrane lata kalendarzowe wykazane muszą być w sposób nie budzący wątpliwości w ściśle określonej kwotowo wysokości i co do odprowadzonych od nich składek na ubezpieczenie społeczne. Nie można przyjmować wysokości wynagrodzenia opartego wyłącznie na przypuszczeniach, czy też twierdzeniach ubezpieczonego. Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę. Ponieważ zeznania świadków nacechowane były daleko idącą ogólnikowością Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że nie mogą one stanowić podstawy do miarodajnego ustalenia wysokości wynagrodzenia skarżącego w (...). Dodać trzeba, że ciężar udowodnienia faktu w procesie cywilnym spoczywa na osobie, która z faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Zasada ta znajduje także zastosowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Skoro ubezpieczony domagał się przeliczenia kapitału początkowego w oparciu o wskazywane wynagrodzenie, to jego powinnością procesową było wykazanie konkretnych kwot otrzymanych zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, przy czym winien to uczynić takimi środkami dowodowymi, które pozwoliłyby na wiarygodne i miarodajne ustalenie spornych okoliczności. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań, które pozwalałyby na ustalenie wynagrodzenia, będącego podstawą wymiaru składek, w sposób prawdopodobny. W pełni

podzielić należy pogląd Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wyrażony w wyroku z dnia 4 grudnia 2007 r., że uprawnienia w zakresie kapitału początkowego wymagają jednoznacznych i precyzyjnych dowodów, którego to waloru nie posiadają dowody z zeznań świadków, przy braku miarodajnej pracowniczej dokumentacji źródłowej (III AUa 676/07, LEX nr 468576). Zauważyć należy, że przeciwko dokonanej przez Sąd Okręgowy ocenie osobowych źródeł dowodowych apelujący, zastąpiony profesjonalnie, żadnych rzeczowych zarzutów nie sformułował.

Z dowodów z dokumentów zgromadzonych w sprawie wynika, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. w wymiarze 13 lat i 5 miesięcy okresów składkowych. Tymczasem W. G. dowiódł w postępowaniu, że w okresie od 1 kwietnia 1990 r. do 31 maja 1990 r. wykonywał usługi transportowe na rzecz (...) Spółdzielni (...) w Ł. jako wozak na podstawie umowy zlecenia i z tego tytułu podlegał ubezpieczeniom społecznym (umowa o przewóz mleka k. 4). Zatem odwołujący wykazał w sporze swój staż ubezpieczeniowy w wymiarze 13 lat i 7 miesięcy. W okresie od 2 września 1965 r. do 31 maja 1969 r. W. G. pracował w Państwowym Ośrodku (...) w G.. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił staż wnioskodawcy od 2 września 1965 r., jednak do wyliczeń wysokości wskaźnika przyjął najniższe wynagrodzenie dopiero od 2 września 1969 r., a nie od 2 września 1965 r. Zaskarżona decyzja z dnia 22 września 2015 r. w tym zakresie była błędna, co jasno wynika z opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Skorygowanie powyższego doprowadziło do wniosku, że na podstawie dokumentacji osobowej i płacowej zaoferowanej przez ubezpieczonego w postępowaniu przed Sądem Okręgowym najkorzystniejsze jest dziesięciolecie z okresu 1970-1979, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru początkowego z tego okresu wynosi 38,41 %, a wartość kapitału oddaje kwota 54.302,38 zł. To mając na względzie Sąd Okręgowy orzekł refomatoryjnie w stosunku do decyzji z dnia 22 września 2015 r. w kierunku wynikającym z opinii biegłego.

Ponowne obliczenie wartości kapitału początkowego, zgodnie z żądaniem W. G. zgłoszonym na rozprawie apelacyjnej i na podstawie nowych dokumentów, nie jest możliwe w drugiej instancji. Dokumentów tych nie ocenił ani organ rentowy przed wydaniem zaskarżonej decyzji, ani Sąd Okręgowy przed wydaniem zaskarżonego wyroku. Dokumenty te wnioskodawca złożył w ZUS w dniu 17 marca 2016 r., a więc już po ogłoszeniu wyroku w sprawie niniejszej. Stanowiły one podstawę wydania przez organ rentowy w dniu 19 kwietnia 2016 r. kolejnej decyzji w przedmiocie ustalenia wysokości kapitału początkowego, od której ubezpieczony odwołał się do Sądu Okręgowego w Sieradzu. W postępowaniu odwoławczym dotyczącym decyzji z dnia 19 kwietnia 2016 r. skarżący będzie mógł kwestionować jej prawidłowość, a nie w przedmiotowej sprawie, jak usiłował to czynić na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 czerwca 2017 r. Z tych względów Sąd Apelacyjny wnioski dowodowe ubezpieczonego oddalił na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., gdyż okoliczności sporne dotyczące decyzji ZUS z dnia 22 września 2015 r. zostały dostatecznie wyjaśnione przez Sąd pierwszej instancji. Zważyć należy, że kapitał początkowy jest ustalany na dzień 1 stycznia 1999 r. niezależnie od tego, kiedy zostanie złożony wniosek o jego ustalenie. Strona nie doznaje żadnych ograniczeń w wielokrotnym zgłaszaniu wniosków o ponowne ustalenie kapitału w oparciu o nowe dowody. Data złożenia wniosku o ustalenie kapitału początkowego także nie wpływa na sposób jego ustalenia, a przepis art. 173 ust. 6a ustawy emerytalnej daje gwarancję, że kapitał początkowy, ewidencjonowany na indywidualnym koncie ubezpieczonego w wyniku przeprowadzonej waloryzacji nie może ulec obniżeniu.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny bezzasadną apelację ubezpieczonego oddalił, z mocy art. 385 k.p.c. Podstawa prawna rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji (240 zł plus VAT) lokuje się w treści art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1999) oraz § 16 ust. 1 pkt 2 w związku z § 15 ust. 2 w związku z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801).